

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Gž 156/05
08.06.2006. godina
Beograd

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija Snežane Andrejević, predsednika veća, Sonje Brkić i Spomenke Zarić, članova veća, u vanparničnom predmetu predlagača AA, koga zastupa AB, advokat, protiv protivnika predlagača "BB", koga zastupa BV, advokat, radi priznanja strane sudske odluke, odlučujući o žalbi protivnika predlagača izjavljenoj protiv rešenja Okružnog suda u Nišu R.18/05 od 15.9.2005. godine, u sednici održanoj 8.6.2006. godine, doneo je

R E Š E N J E

ODBIJA SE žalba protivnika predlagača i potvrđuje rešenje Okružnog suda u Nišu R. 18/05 od 15.9.2005. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Rešenjem Okružnog suda u Nišu R. 18/05 od 15.9.2005. godine priznata je pravna važnost odluke i rešenja suda Udruženog rada u Ljubljani S.1613/92-18 od 19.3.1993. godine i odluke suda Udruženog rada Republike Slovenije Sp.1109/93-3 od 25.11.1993. godine, koje su postale pravnosnažne 18.1.1994. godine i izvršne 26.1.1994. godine, kojima su po zahtevu predlagača AA i VV poništena rešenja "BB" od 26.3.1992. godine i 13.5.1992. godine o raspoređivanju predlagača na radno mesto radnika magacionera u Nišu i o prestanku radnog odnosa od 18.5.1992. godine i utvrđeno da im nije prestao radni odnos 31.3.1992. godine već i dalje traje sa svim pravima i obavezama, a protivnik predlagača obavezan da im prizna sva prava iz radnog odnosa, isplati naknadu ličnog dohotka za vreme nezakonitog prestanka radnog odnosa sa zakonskom kamatom od dospelosti mesečnih akontacija ličnog dohotka, kao i troškove postupka od 39.940 Sit sa zakonskom kamatom od 19.3.1993. godine do isplate.

Protiv ovog rešenja protivnik predlagača izjavio je žalbu zbog bitne povrede odredaba postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primene materijalnog prava.

Ispitujući pobijana rešenja u smislu člana 372. u vezi čl. 388. ZPP, koji se primenjuje na osnovu čl. 491. stav 3. ZPP, ("Službeni glasnik RS" br. 125/04) i u vezi čl. 30. stav 2. Zakona o vanparničnom postupku, Vrhovni sud je našao da žalba nije osnovana.

U postupku nisu učinjene bitne povrede iz čl. 361. stav 2. ZPP na koje Vrhovni sud pazi po službenoj dužnosti. Nema ni bitne povrede postupka iz čl. 361. stav 2. tačka 12. ZPP, na koju podnosilac žalbe ukazuje, obzirom da pobijano rešenje nema nedostataka zbog kojih se ne može ispitati.

Prema stanju u spisima, odlukom i rešenjem suda Udruženog rada u Ljubljani S. 1613/92-18 od 19.3.1993. godine i odlukom suda Udruženog rada Republike Slovenije Sp.1109/93-3 od 25.11.1993. godine, koje su postale pravnosnažne 18.1.1994. godine, a potom i izvršne, 26.1.1994. godine, po zahtevu predlagača AA i VV, poništena su rešenja protivnika predlagača od 26.3.1992. godine i 13.5.1992. godine o raspoređivanju predlagača na radno mesto radnika magacionera u Nišu i o prestanku radnog odnosa od 18.5.1992. godine i utvrđeno da im nije prestao radni odnos 31.3.1992. godine, već i dalje traje, sa svim pravima i obavezama, a protivnik predlagača obavezan da im prizna sva prava iz radnog odnosa i isplati naknadu ličnog dohotka za vreme nezakonitog prestanka radnog odnosa sa zakonskom kamatom od dospelosti mesečnih akontacija ličnog dohotka i troškove postupka od 39.940 Sit sa zakonskom kamatom od 19.3.1993. godine do isplate.

Pravilan je zaključak prvostepenog suda da u konkretnom slučaju ne postoji ni jedan razlog za odbijanje podnetog zahteva za priznanje strane sudske odluke i da su svi uslovi, propisani Zakonom o rešavanju sukoba zakona sa propisima drugih zemalja ("Službeni list SFRJ" br. 43/82, 72/82 i "Službeni list SRJ" br. 46/96) ispunjeni.

Iz delimičnog overenog prepisa spisa suda Udruženog rada u Ljubljani S.1613/92-18 i overene potvrde sadašnjeg Suda za rad i socijalna pitanja u Ljubljani od 27.8.2004. godine nesumnjivo je utvrđeno da su odluka i rešenje suda Udruženog rada u Ljubljani od 19.3.1993. godine i odluka suda Udruženog rada Republike Slovenije od 25.11.1993. godine, čije se priznanje traži, postale pravnosnažne 18.1.1994. godine, o čemu svedoče klauzule pravnosnažnosti. Time su ispunjeni uslovi iz čl. 87. navedenog zakona.

Nisu osnovani žalbeni navodi da protivnik predlagača, zbog nepravilnosti u postupku, u tom postupku nije mogao učestvovati. Predlog za pokretanje tog postupka sa pozivom za raspravu protivnik predlagača primio je 23.2.1992. godine, potvrdivši prijem na povratnici. Takođe, protivnik predlagača primio je više poziva za rasprave, na koje nije pristupio. Prvostepenu odluku primio je 3.6.1993. godine, a žalbu predlagača 21.6.1993. godine. Primio je i odluku drugostepenog suda 10.1.1994. godine. To konkretno znači da u odnosu na protivnika predlagača ne postoje smetnje za priznanje, koje predviđa član 88., a ni smetnje predviđene čl. 89. do 92. nomenitog zakona.

ponovnog zakona.

To su razlozi što je Vrhovni sud, na osnovu čl. 375. u vezi čl. 387. stav 1. tačka 2. ZPP, odlučio kao u izreci.

Predsednik veća-sudija,

Snežana Andrejević, s.r.

Za tačnost otpravka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

mz